

Izabela Mościcka

Muzeum Niepodległości w Warszawie

Artyści z Cmentarza Bernardyńskiego w Wilnie

*Wileńskie cmentarze mają pejzaż gór,
Umarli tu jeden ponad drugim leżą,
Szczęble innemi miarami się mierzą,
Nad zapomnianym kwitną wieczne pomne bzy,
Nędzarcz może górować nad panem Bécu –
Wszystkie widma czekają, aż zapieje kur.
Nie jest tu straszno. Mogę w północ ciemną
Siedzieć na grobie, z śmierci dłonią w dłoni,
Czuć wiew śmiertelny na spokojnej skroni,
Wilno pode mną, a Boga nade mną¹.*

W Wilnie, w malowniczej dzielnicy Zarzecze, posiadającej swoją Konstytucję, znajduje się Cmentarz Bernardyński – miejsce wyjątkowe, gdzie spoczywają profesorowie Uniwersytetu Wileńskiego, aktorzy, artyści malarze związani ze słynną szkołą wileńską. „W podziemiach kaplicy pogrzebowej pochowana jest księżna Radziwiłłowa, wnuczka ks. Karola »Panie Kochanku«. W grobach rodziny Kadenacych spoczęła w marcu 1935 r. Zofja z Piłsudskich Kadenacowa – siostra Marszałka”².

Nekropolia ta jest jednym z najpiękniejszych i najbardziej znanych cmentarzy litewskich. Założona została w 1810 roku z „inicjatywy niemieckiej kongregacji rzymskokatolickiej imie-

¹ W. Hulewicz, *Cmentarz*, [w:] *Tobie Wilno, Antologia poetycka*, Białystok 1992, s. 67.

² J. Kłós, *Wilno. Przewodnik krajoznawczy*, Wilno 1937, s. 252.

nia św. Marcina przy kościele św. Anny”³, a jej administratorem „stał się klasztor Bernardynów”⁴. Położenie cmentarza jest bardzo malownicze – usytuowany został na zboczu pagórka, nad którym góruje kaplica i przyległe go niej kolumbria. Przy bramie zaś, w 1814 roku wybudowano na terenie cmentarza niewielki domek dla stróża. Niesamowite wrażenie robi do dziś ta skromna chata, w której od ponad 200 lat mieszkają opiekunowie tego miejsca, a towarzyszą im pies i kot – czasem wygrzewające się w słońcu w pobliżu nagrobków. Całość terenu podzielona została na czternaście kwartałów. Dzięki współpracy zespołu polskich i litewskich historyków i miłośników Wilna cmentarz został poddany w 2010 roku inwentaryzacji, uporządkowaniu, a co najważniejsze zaczęto restaurować nagrobki⁵. Przy tym projekcie powstała monografia cmentarza *Cmentarz Bernardyński w Wilnie 1810–2010*, red. M. Chudzik, Wilno 2013.

W eseju tym chciałabym zwrócić uwagę na spoczywających na cmentarzu artystów tworzących kulturę i sztukę wileńską – polską i litewską, wszak stolica Litwy to miasto wielokulturowe o różnych obliczach mających wspólny mianownik, jakim była miłość do tego miejsca. Wileńska szkoła artystyczna i powstały w jej kręgu wileński klasycyzm to cenione i znane zjawiska w świecie sztuki. Kontynuacją szkoły było założone w dwudziestoleciu międzywojennym Wileńskie Towarzystwo Artystów Plastyków. Na samym cmentarzu spoczywają trzy pokolenia artystów plastyków, poczynając od tych, którzy urodzili się na początku XIX wieku – jest to pierwsze najstarsze pokolenie, do którego należą: Kanuty Rusiecki, Aleksander Sleńdziński, Karol Rypiński i Józef Czechowicz. Średnie pokolenie to: Konstanty Benedykt Antoni Kukiewicz oraz Wincenty Sleńdziński. Artyści ci osiągnęli sukcesy jeszcze w XIX wieku. Michał Rouba, jego żona Kazimiera Adamska i Vytautas Kairiūkštis to malarze urodzeni pod koniec tego stulecia, oni już tworzyli w niepodległej Polsce. Każdy z tych artystów wymaga dokładnego

³ *Cmentarz Bernardyński w Wilnie 1810–2010*, red. M. Chudzik, Wilno 2013, s. 7.

⁴ *Ibidem*.

⁵ *Ibidem*.

Michał Rouba, *Kwitnące Wilno*, 1934

Wincenty Sleńdziński, *Babka nawlekająca nitkę*

opracowania, chciałabym jednak skupić się na tych, którzy działali w XX wieku lub byli członkami ich rodzin.

W sektorze XII zostali pochowani dziad i ojciec Ludomira Sleńdzińskiego, twórcy szkoły wileńskiej w dwudziestoleciu międzywojennym, której wyznacznikiem był powrót do porządku – nowego klasycyzmu. Wysoko ceniono również biegłość i dokładność rysunku oraz znajomość technik malarzkich.

Dziadek Ludomira – Aleksander Sleńdziński urodził się w Wilnie w 1803 roku. Studiował malarstwo u „Jana Rustema i rzeźbę u Kazimierza Jalskiego na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego”⁶. Artysta ożenił się z Karoliną Korgowdówną. Z racji wykonywanego przez niego zawodu rodzina często zmieniała miejsce zamieszkania. Aleksander malował portrety, sceny rodzajowe oraz pejzaże wiejskie. W scenach z „życia ludu stylistycznie nawiązywał do malarstwa flamandzkiego”⁷. Artysta tworzył w stylistyce wileńskiego klasycyzmu – nurtu malarzkiego rozwijającego się na przełomie XVIII i XIX wieku na Uniwersytecie Wileńskim. Jego źródłem była twórczość Franciszka Smuglewicza. Sleńdziński przyjaźnił się z Władysławem Syrokomlą i Józefem Ignacym Kraszewskim. Tworzył również „sceny religijne m.in. do kościoła św. Teresy w Wilnie, a także przedstawienia rodzajowe o treści alegorycznej, nawiązujące do powstania styczniowego”⁸. Twórca zmarł w Wilnie w 1878 roku. Jego syn Wincenty Leopold podążył drogą ojca zostając również artystą. Urodził się 1 stycznia 1837 roku w Skrebiniach. Malarstwa uczył się u ojca i jego kolegi „Kanutego Rusieckiego”⁹ również związanego ze stylem wileńskiego klasycyzmu. Następnie wyjechał do Moskwy na studia w Szkole Malarstwa, Rzeźby i Architektury. „Był

⁶ Ibidem, s. 375.

⁷ I. Suchocka, *Portret i czas. Malarstwo Ludomira, Wincentego i Aleksandra Sleńdzińskich*, Zatrocze 2014, s. 40.

⁸ *Kształcenie artystyczne w Wilnie i jego tradycje*, red. J. Malinowski, Toruń 1996, s. 48.

⁹ *Cmentarz...*, op. cit., s. 376.

Józef Czechowicz, *Na jarmarku*

uczestnikiem Powstania Styczniowego, został aresztowany i zesłany do guberni niżno-nowogrodzkiej¹⁰. W 1867 roku uzyskał tytuł wolnego artysty malarza nadany przez petersburską Akademię Sztuk Pięknych. Kiedy w 1872 roku uzyskał zgodę na powrót z zesłania, osiadł w Krakowie. Tam nawiązał kontakt „z Janem Matejką, który zachęcił Sleńdzińskiego do malarstwa historycznego¹¹. Wincenty tworzył realistyczne portrety, naturalistyczne studia rodzajowe, pejzaże oraz sceny z życia chłopów i Żydów. Wykonywał także obrazy religijne i wielkie rozbudowane narracyjnie sceny historyczne „z dziejów pogańskiej Litwy”¹². Artysta powrócił do Wilna w 1883 roku z „wdową po

¹⁰ Ibidem.

¹¹ *Kształcenie artystyczne...*, op. cit., s. 68.

¹² Ibidem, s. 69.

znanym fotografie Józefie Czechowiczu Anną z Bolcewiczów¹³. To ona była matką następnego w rodzinie artysty, Ludomira. Wincenty zmarł w Wilnie w 1909 roku. Przypomnienie sylwetki Józefa Czechowicza przy wątku Wincentego jest nieodzowne. Józef urodził się prawdopodobnie w 1818 roku. Jest uznawany za najważniejszego litewskiego fotografa drugiej połowy XIX wieku. Jako pierwszy zaczął robić zdjęcia wewnątrz budynków. Czechowicz zasłynął serią zdjęć Wilna, ale zajmował się także z fotografowaniem codziennego życia na Wileńszczyźnie. Jego pracownia fotograficzna była jedną z pierwszych w mieście. Wyjechał do Paryża, gdzie poznawał nowinki techniczne dotyczące sprzętu fotograficznego. „Był również rzeczywistym członkiem Zrzeszenia Fotografików Francuskich”¹⁴. W ciągu 20 lat wykonał ponad 200 zdjęć, które mają niezwykłą wartość historyczną i ikonograficzną. Zmarł w 1888 w Wilnie, spoczywa w kwartale XI Cmentarza Bernardyńskiego¹⁵.

Michał Rouba i Kazimiera Adamska spoczęli w sektorze XII¹⁶. Byli oni artystycznym małżeństwem, spotkali się na Uniwersytecie Stefana Batorego, kiedy tam studiowali. Ślub wzięli 29 września 1921 roku w kościele św. Jakuba w Wilnie¹⁷.

Michał Rouba urodził się 11 czerwca 1893 roku w Wilnie. Jego ojciec był dziennikarzem, literatem, prowadził też działalność konspiracyjną w kołach związanych z oświatą polską¹⁸. Michał Rouba uczęszczał w latach 1906–1912 do pięcioletniej Szkoły Realnej w Wilnie¹⁹. Następnie wyjechał na studia do Krakowa,

¹³ I. Suchocka, op. cit., s. 43

¹⁴ *Cmentarz...*, op. cit., s. 530.

¹⁵ M. Plater-Zyberk, *Spojrzenia na Wilno. Fotografia wileńska 1839–1939*, Warszawa 1999.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ Akt ślubu, Muzeum Narodowe w Warszawie, Gabinet Grafiki i Rysunku Współczesnego. nr inw. D.W. 186/144.

¹⁸ R. Skręt, *Napoleon Rouba*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. 32/2, red. E. Rostworowski, Wrocław–Warszawa–Kraków 1990, s. 323–326.

¹⁹ Informacja w ankiecie wypełnionej przez Roubę, znajdującej się w Archiwum

gdzie przez dwa semestry, w roku akademickim 1913/1914 uczył się w Akademii Sztuk Pięknych w klasie profesora Jacka Malczewskiego. Jeszcze przed wyjazdem do Krakowa malarz należał do Koła Artystycznego²⁰. Po powrocie w rodzinne strony artysta odnowił swoje relacje z kręgiem wileńskich artystów. Rouba kontynuował studia na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego w charakterze wolnego słuchacza w latach 1919–1921²¹. Kiedy w 1920 roku zostało założone Wileńskie Towarzystwo Artystów Plastyków (WTAP) Rouba pełnił w nim rolę skarbnika. Do 1935 roku wystawiał swe prace na każdej wystawie grupy, w Wilnie, Warszawie, Krakowie, Lwowie i Poznaniu. Artysta uczestniczył także w wystawach zagranicznych organizowanych przez Towarzystwo Szerzenia Sztuki Polskiej Wśród Obcych (TSSPO)²². Michał Rouba brał czynny udział w działaniach na polu edukacji artystycznej młodzieży. Placówką, w której rozpoczął pracę dydaktyczną była założona przez WTAP Szkoła Rysunkowa, przez pewien czas pełnił tam rolę kierownika, a następnie dyrektora. Artysta uczył także rysunku w Gimnazjum Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu w Wilnie²³. Twórczość Michała

Sztuk Pięknych w Krakowie, nr inw. T19B (A122); Zaświadczenie wydane przez byłych nauczycieli artysty, informujące o pobieraniu nauki w Szkole Realnej w latach 1906–1912, Lietovos Valstybinis Archyvas, nr inw. 175 – 11-XII-B-144-5

²⁰ *Wileńskie środowisko artystyczne 1919–1939. Malarstwo, grafika, rzeźba, rysunek, fotografia*, oprac. K. Brakowiecki, J. Kotłowski, L. Lechowicz, katalog wystawy, Biuro Wystaw Artystycznych w Olsztynie, Olsztyn 1989, s. 19.

²¹ Pismo z Wydziału Sztuk Pięknych USB, Muzeum Narodowe w Warszawie, Gabinet Grafiki i Rysunku Współczesnego, nr inw. D.W. 186/113.

²² *Towarzystwo Szerzenia Sztuki Polskiej wśród Obcych*, K. Nowakowska-Sito, *TSSPO – Propaganda sztuki polskiej za granicą w dwudziestoleciu międzywojennym*, [w:] *Sztuka i Władza*, red. D. Konstantynów, R. Pasieczny, P. Paszkiewicz, Instytut Polskiej Akademii Nauk, Warszawa 2001, s. 143–154; J. Pollakówna, *Towarzystwo Szerzenia Sztuki Polskiej wśród Obcych*, [w:] *Polskie życie artystyczne w latach 1915–1939*, red. A. Wojciechowski, Wrocław–Warszawa–Kraków 1967, s. 550–556.

²³ Zaświadczenia wydane przez Dyrekcję Gimnazjum stwierdzające pracę artysty na stanowisku nauczyciela rysunku z lat 1922, 1929 i 1931 – kolekcja rodziny artysty, nr ew. 43.

Rouby stanowi wyjątkowe połączenie wpływów młodopolskiej krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych z ideologią „szkoły wileńskiej”, która odwoływała się do nowego klasycyzmu w sztukach plastycznych. Michał Rouba stworzył własny styl artystyczny, sytuujący się na pograniczu romantyzmu i magicznego realizmu, zbliżony do niemieckiego kierunku Nowej Rzeczowości. Najlepszym przykładem tego stylu jest cykl obrazów przedstawiających ubogie, zapomniane dzielnice Wilna. Są to prace wyjątkowe, jedne z nielicznych w polskiej historii sztuki, które przedstawiają pejzaż miejski w duchu Nowej Rzeczowości. Artysta był przede wszystkim pejzażystą, oprócz tego malował okolice Wilna i Polesia. Jego krajobrazy i widoki Wilna wpisują się w ogólnoeuropejskie tendencje artystyczne lat 20. i 30. XX wieku.

Jego żona Kazimiera Adamska-Rouba urodziła się w miejscowości Hołta²⁴ na Ukrainie w 1896²⁵ roku lub też 30 marca 1894 roku²⁶. Była córką Antoniego i Barbary Sosnowskiej²⁷. Niestety, niewiele wiemy o jej życiu i twórczości. Wiadomo, że jej dorobek artystyczny pozostał w Wilnie w pracowni Roubów na placu Łukiskim²⁸, gdzie prawdopodobnie został zniszczony. Adamska była malarką, graficzką, zajmowała się również krytyką sztuki. Była także członkiem WTAP. Jej twórczość artystyczna oscylowała pomiędzy wpływami szkoły wileńskiej Ludomira Sleńdzinskiego i estetyką ukraińskiej awangardy. W Kijowie podczas studiów zapoznała się z wyrafinowanym estetą Georgijem Narabuttem, grafikiem związanym z „Mirem

²⁴ Carte d'identite, Muzeum Narodowe w Warszawie, Gabinet Grafiki i Rysunku Współczesnego, nr inw. D.W. 186/148.

²⁵ K. Czarnocka, *Adamska-Rouba Kazimiera*, [w:] *Słownik Artystów Plastyków Polskich i Obcych w Polsce działających*, pod red. J. Maurin-Białostockiej, t. 1, Warszawa–Kraków–Gdańsk 1971, s. 7.

²⁶ Karta meldunkowa Kazimierzy Adamskiej, Wilnio Lietuvos Valstybinis Archivas F. 64.

²⁷ *Słownik Artystów Plastyków...*, op. cit.

²⁸ Informacja ustna podana przez prof. Kazimierza Łukaszewicza.

Iskusstwa²⁹, a także z Mychajłem Bojczukiem i Wasilem Kriczewskim³⁰. Artystka uprawiała przeważnie malarstwo olejne, akwarelowe, tworzyła malowidła ściennie. Główną dziedziną sztuki, którą uprawiała była grafika użytkowa – plakat, ilustracja, zdobnictwo książek, dorywczo zajmowała się płaskorzeźbą i lalkarstwem³¹. Swoje felietony publikowała w wileńskim „Słowie”, pod pseudonimem *ergo*.

W latach 1926/27 i 1927/28 Adamska uczyła na Zawodowych Kursach Rysunkowych dla Rzemieślników, wykładała „Kompozycję i zdobienie sukien, rozwój ornamentu oraz aplikacje dla krawców i hafciarek³²”. Wraz z mężem zajmowała się opracowaniem graficznym „Południa”³³. Była również kierowniczką pracowni lalkarskiej w Szkole Rzemiosł Artystycznych³⁴, a w 1934 pracowni zabawkarskiej³⁵. Artystka zmarła 2 kwietnia 1941 roku w Wilnie. Jej mąż przeżył ją tylko o kilka miesięcy, zmarł na zawał serca 12 lipca. Artyści zostali pochowani na Cmentarzu Bernardyńskim we wspólnej mogile. Uroczystość pogrzebowa Michała odbyła się we wtorek 12 sierpnia 1941 roku w kościele św. Jakuba o godzinie 9 rano³⁶.

Na Cmentarzu Bernardyńskim spoczywa w kwartale XIII także najważniejszy dla litewskiej historii sztuki artysta Vytautas Kairiūkšis – urodzony w Sejnach 14 listopada 1890 roku. Naukę rysunku rozpoczął w Szkole Rysunkowej Iwana Trutniewa w Wilnie, a w 1917 roku wstąpił do Moskiewskiej Szkoły Państwowej Malarstwa, Rzeźby i Budownictwa. Naukę kontynuował „w Wyższych Pracowniach

²⁹ D. Konstanytnów, *Wileńskie Towarzystwo Artystów Plastyków 1920–1939*, Warszawa 2006, s. 153.

³⁰ Ibidem.

³¹ *Wileńskie środowisko...*, op. cit., s. 153.

³² Ibidem, s. 92.

³³ Ibidem, s. 81.

³⁴ J. Malinowski, *Kształcenie artystyczne w Wilnie i jego tradycje*, Toruń 1995, s. 120.

³⁵ J. Poklewski, *Polskie życie artystyczne w międzywojennym Wilnie*, Toruń 1994, s. 258.

³⁶ Powiadomienie o uroczystości w lokalnej prasie, Muzeum Narodowe w Warszawie, Gabinet Grafiki i Rysunków Współczesnych, nr inw. D.W. 186/143.

Vytautas Kairiūkštis, *Siedząca kobieta*, 1924

Artystyczno-Technicznych (WCHUTEMAS) w Moskwie³⁷. Do 1939 roku związany był z Wilnem i polskimi artystami awangardowymi. Był współorganizatorem pierwszej Wystawy Nowej Sztuki w Wilnie w 1923 roku, wraz z którą do miasta „wkroczyła awangarda sztuki

³⁷ *Vytautas Kairiūkštis i jego otoczenie*, red. V. Liutkus, Wilno 2000, s. 116.

– z przykładami kubizmu, suprematyzmu, konstruktywizmu³⁸. Malarz w latach 20. XX wieku tworzył obrazy stylistycznie nawiązujące do rosyjskiej awangardy, a także wzory reklam, projekty okładek do czasopism „Zwrotnica” czy „MUBA” i fotomontaże. W pracach przedstawiających postacie kobiet widoczne są reminiscencje dawnych mistrzów renesansu, ale i wpływy francuskich impresjonistów. Kairiūkšis związany był z najważniejszymi warszawskimi i łódzkimi artystami awangardy – członkami grup Blok, ar i Preasens – Władysławem Strzebińskim, Mieczysławem Szczuką, Henrykiem Stażewskim. Poznał również skrajnie nowoczesne środowisko europejskich i rosyjskich plastyków, takich jak: Kazimierz Malewicz, Enrico Prampolini, Filippo Tommaso Marinetti³⁹. Artysta założył w Wilnie własną szkołę rysunkową – „Studio Rysunkowe działające w latach 1922–1928”⁴⁰, jego uczniem był między innymi Vladas Drema, który utrzymywał ścisły kontakt, również po II wojnie światowej z prof. Stanisławem Lorentzem. Ten wybitny pedagog i krytyk sztuki zmarł w Wilnie 13 czerwca 1961 roku.

Cmentarz Bernardyński jest wspaniałym świadectwem pracy wielu pokoleń naukowców, publicystów, artystów, którzy tworzyli kulturalny świat ziemi wileńskiej, wnosząc do niego ogromny dorobek – do dziś dnia podziwiany i wykorzystywany.

Izabela Mościcka

Bibliografia

Czarnocka K., *Adamska-Rouba Kazimiera*, [w:] *Słownik Artystów Plastyków Polskich i Obcych w Polsce działających*, pod red. J. Maurin-Białostockiej, t. 1, Warszawa–Kraków–Gdańsk 1971.

Konstantynów D., *Wileńskie Towarzystwo Artystów Plastyków 1920–1939*, Warszawa 2006.

Malinowski J., *Kształcenie artystyczne w Wilnie i jego tradycje*, Toruń 1995.

Nowakowska-Sito K., *Towarzystwo Szerzenia Sztuki Polskiej wśród Obcych*

³⁸ Ibidem, s. 68.

³⁹ Ibidem.

⁴⁰ Ibidem, s. 73.

TSSPO – *Propaganda sztuki polskiej za granicą w dwudziestoleciu międzywojennym*, [w:] *Sztuka i Władza*, red. D. Konstantynów, R. Pasieczny, P. Paszkiewicz, Warszawa 2001.

Plater-Zyberk M., *Spojrzenia na Wilno. Fotografia wileńska 1839–1939*, Warszawa 1999.

Poklewski J., *Polskie życie artystyczne w międzywojennym Wilnie*, Toruń 1994.

Pollakówna J., *Towarzystwo Szerzenia Sztuki Polskiej wśród Obcych*, [w:] *Polskie życie artystyczne w latach 1915–1939*, red. A. Wojciechowski, Wrocław–Warszawa–Kraków 1967.

Skręt R., *Napoleon Rouba*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. 32/2, red. E. Rostworowski, Wrocław–Warszawa–Kraków 1990.

Vytautas Kairiūkštis i jego otoczenie, red. V. Liutkus, Wilno 2000.

Wileńskie środowisko artystyczne 1919–1939. Malarstwo, grafika, rzeźba, rysunek, fotografia, oprac. K. Brakowiecki, J. Kotłowski, L. Lechowicz, Olsztyn 1989.

Izabela Mościcka

Museum of Independence in Warsaw

The artists from Bernardine Cemetery in Vilnius.

Key words

Vilnius, Zarzecze, Bernardine Cemetery, Stefan Batory University in Vilnius, Lithuanian Artists' Association, Vilnius classicism, Michał Rouba, Kazimiera Adamska-Roubina, Wincenty Sleńdziński, Ludomir Sleńdziński, Aleksander Sleńdziński, Vytautas Kairiūkštis, plastic arts

Summary

In Vilnius, in a scenic district Zarzecze, there is a Bernardine Cemetery - a special place of rest of professors from the Vilnius University as well as actors and painters related to the famous Vilnius school. In this essay I would like to draw attention to the artists who rest there and who formed the culture and art of Vilnius - Polish and Lithuanian. The capital of Lithuania is a multicultural city, with many faces which have a common denominator - the love to this place. The Vilnius art school and, ensuing in its circle, the Vilnius

classicism are valued and known artistic phenomena. Their continuation was the Lithuanian Artists' Association, formed in the interwar period, whose most famous members were: Michał Rouba, Kazimiera Adamska-Roubina, Wincenty Sleńdziński and Aleksander Sleńdziński and also Vytautas Kairiūkšis. The Bernardine Cemetery is a wonderful testimony of the work of many generations of scientists, publicists, artists who created the cultural world of the Vilnius region, contributing to great achievements, admired and useful until now.

Izabela Mościcka

Muzeum Niepodległości in Warschau

Die Künstler vom Bernhardiner-Friedhof in Vilnius

Schlüsselwörter

Vilnius, Užupis, Bernhardiner-Friedhof, Stefan-Batory-Universität in Vilnius, Vereinigung der Bildenden Künstler in Vilnius, Vilniuser Klassik, Michał Rouba, Kazimiera Adamska-Roubina, Wincenty Sleńdzinski, Ludomir Slendzinski, Aleksander Slendzinski, Vytautas Kairiūkštis, Bildende Kunst

Zusammenfassung

In Vilnius, im malerischen Bezirk Užupis, befindet sich der Bernhardiner-Friedhof - ein einzigartiger Ort, an dem Professoren von der Universität Vilnius, Schauspieler und Maler, die mit der berühmten Vilniuser Schule verbunden sind, bestatten sind. In diesem Essay möchte ich das Augenmerk auf die dort begrabenen Künstler richten, die beteiligt waren an der Gestaltung der polnischen und litauischen Kultur und der Kunst von Vilnius. Die Hauptstadt Litauens ist schließlich eine multikulturelle Stadt mit vielen Facetten und einem gemeinsamen Nenner - die Liebe zu diesem Ort. Die Kunstschule von Vilnius und der in ihrem Kreis entstandene Klassizismus von Vilnius sind wertvolle und bekannte künstlerische Erscheinungen. Ihre Fortsetzung war die Vereinigung der bildenden Künstler von Vilnius, die in der Zwischenkriegszeit gegründet wurde. Zu den wichtigsten Mitgliedern zählten: Michał Rouba, Kazimiera Adamska-Roubina, Wincenty und Aleksander Sleńdziński sowie Vytautas Kairiūkšis. Der Bernhardiner-Friedhof bildet ein wunderbares Zeugnis für die Arbeit mehrerer Generationen von Wissenschaftlern, Journalisten und Künstlern, die die Kulturwelt der Region Vilnius geschaffen haben und

ihr ein immenses Erbe hinterlassen haben, das noch heute bewundert und benutzt wird.

Изабелла Мосьцицкая

Музей Независимости в Варшаве

Деятели искусств с Бернардинского Кладбища в Вильнюсе

Ключевые слова

Вильнюс, Ужупис, Бернардинское Кладбище, Университет Стефана Батория в Вильнюсе, Виленское общество художников, виленский классицизм, Михал Руба (Роуба), Казимера Адамская-Руба, Викентий Следзинский, Людомир Следзинский, Александр Следзинский, Витаутас Кайрюкштис, пластическое искусство

Краткое содержание

В Вильнюсе, в живописном районе Ужупис, находится Бернардинское кладбище – уникальное место. Там покоятся профессора Вильнюсского Университета, актёры и художники, связанные со знаменитой Виленской художественной школой, которые создавали виленские культуру и искусство - польские и литовские. Столица Литвы – это мультикультурный город со множеством обличий, имеющих общий знаменатель - любовь к этому городу. Виленская художественная школа и, сформировавшийся в её сфере виленский классицизм – это знаменитые художественные ценности. Их продолжением стало, основанное в двадцатилетнем межвоенном периоде, Виленское общество художников, наиболее известными членами которого были: Михал Руба, Казимера Адамская-Руба, Винценты и Александр Следзинский, а также Витаутас Кайрюкштис. Бернардинское кладбище является свидетельством преемственности многих поколений учёных, публицистов, художников, которые создавали культурный мир Виленского края. Их наследие вызывает восхищение и используется до сегодняшних дней.